

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ

Η μηχανή του σώματός μας.— Τι τρώει ένα έθνος.— Τροφές άγριων λαών.— Ο Έμφρος, το γάλα και το άλατι.— Τι τρώνε οι άπελιτιστοι λαοί.— Σαύρες, φίδια, σκουλήκια, άραχνες κλπ.— Τα ψέφια ζώα των Άβρυσσών.— Είς τούς ήρωϊκούς χρόνους.— Στην άρχαία Ρώμη.— Τι πρέπει να τρώει ένας άνθρωπος.— Η διατροφή των χωρικών, κλπ.

Για να κινήσει μιá μηχανή θέλει κάρβουνα. Έτσι κι' ό οργανισμός του ανθρώπου, σá μηχανή κι' αυτός, χρειάζεται για να ζει διάφορες τροφές. Τό φαί' ελνε ή πιό έπιτακτική ανάγκη του ανθρώπου. Μπρός στην πείνα κάθε άλλη μας σκέψη, κάθε άλλη μας φροντίδα ύποχαρεί. Η πείνα άντίγκασε τá εκατομμύρια ό τών βαρβάρων τής Άσίας να εισβάλουν στην Εύρώπη τό μεσαιώνα και τούς Εύρωπαίους να δημιουργήσουν άποικίες σέ όλες τις άλλες ήπειρούς. Αυτή άνταγκάζει τόν έργάτη να πηγαίνει κάθε πρωί στο έργοστάσιο, τόν υπάλληλο στο γραφείο του, τή μοδίστρα στο μοδιστράδικο και τό δάσκαλο στο σχολείο.

Άς σκεφτούμε μόνο για μιá στιγμή τá εκατομμύρια τών ανθρώπων που άπασχολούνται άποικειστικά για τή διατροφή τών όμοιων τών. Ο γεωργός, ό καλλιεργητής, ό άμπελοργός, ό ψαράς, ό κτηνός, ό κτηνοτρόφος αυτοί μός προσφέρουν τή πρώτη ύλη. Έρχονται κατόπιν ό μάγερας, ό ψωμάς, ό μαγόνβης, ό ζαχαροπλάστης, οι όποιοί μεταχειρίζονται κι' αυτοί για τή δουλειά τους ένα σαρó άλλους έργάτες. Έχει ύπολογιστεί ότι τá τρία τέταρτα τών έργατικών χεριών του κόσμου χρησιμοποιούνται γι' αυτή τή δουλειά.

Θέλετε τώρα να μάθετε τι τρώει ένα έθνος; Οι Γάλλοι ζωδεύουν κάθε χρόνο 110 εκατομμύρια εκατόλιτρα σιτάρι, 138 εκατομμύρια εκατόλιτρα πατάτες, 4 εκατομμύρια εκατόλιτρα λαχανικά, 7 εκατομμύρια εκατόλιτρα κάστανα, 500 εκατομμύρια χιλιόγραμμα κρέας, 146 εκατομμύρια χιλ. ψάρια, 3 δισεκατομμύρια αυγά, 200 εκατομμύρια χιλιόγραμμα βούτυρο, 400 εκατομμύρια χιλιόγραμμα ζάχαρη.

Καλά όμως σήμερα, όποτε ό άνθρωπος, έχει γίνει πιá κύριος τής φύσεως. Μά οι πρώτοι κάτοικοι τής γής με τί ζούσαν; Τοποθετημένοι μέσα σέ μιá φύση σκληρή και γύρω από ζώα δυνατότερα άπ' αυτούς, έτρωγαν ότι βρισκόταν μπροστά τους: σίτες, χόρτα, μερικούς καρπούς, έντομα, σκουλήκια, μαλάκια, κλπ. Σιγά σιγά έμαθαν τό ψάρεμα και τό κυνήγι. Μά και σήμερα ακόμα υπάρχουν λαοί που τρέφονται μόνο από τό ψάρεμα και τό κυνήγι. Οι Έσκιμώοι πίνουν θερμό αίμα, τό αίμα των φακών και τών θαλασσινών βοδιών που πιάνουν. Οι αυτόχθονες τής Γουϊάνας τρώνε τά ψάρια όμα και τά βόσκονα έξαιρετικά νόστιμα, όταν άρχίζουν να σαπίζουν. Οι Κέες, φυλή άβρυσσινιακή, τρώνε μέσα σέ δυό πέτρες τό δέσμα και τά κόκκαλα τών ψαριών ζώων και κάνουν άπ' αυτιά μιá πάστα που τήν τρώνε με όρεξη. Οι σαύρες, τά φίδια, τά σκουλήκια, τά μυμηγία, ή πεταλούδες κι' ή άράχνες καταβροχθίζονται όμα από μερικούς πληθυσμούς τής Αυστραλίας. Οι Αντζέμπας του Σουανά όταν δεν έχουν νερό και τροφές άνοίγουν τις σφαγιτιδες φλέβες τών φορητών των ζώων και χορταίνουν, όπως κι' οι τίγρεις πίνοντας τό αίμα τους.

Ο άνθρωπος δεν ήσχασε από τήν πείνα παρά όταν άρχισε να καλλιεργεί τή γή και να τρέφει τά ζώα. Τότε άρχισε να χρησιμοποιεί και τό γάλα. Οι Έλληνες τών ήρωϊκών χρόνων μόλις τό είδεσαν και ό Όμηρος μ λώντας γι' αυτό λέει πώς εΐταν τροφή καλή για τούς βαρβάρους, τούς όποιους περιφρονητικά άποκαλεί γαλακτοφάγους. Το βούτυρο εΐταν έντελώς άγνωστο στους Έλληνες και τούς Ρωμαίους, οι όποιοί τό έμαθαν από τούς Γαλάτες και τούς Γερμανούς. Στην Κίνα, ακόμα και σήμερα, ελνε άγνωστη ή γαλακτοκομία.

Και ή χρήση του μαγειρικού άλατος άνάγεται στην ίδια έποχή με τό γάλα. Ο Πλούταρχος τό όνομάζει τροφή τών τροφών και ό Όμηρος για να δείξει τόν κατώτερο πολιτισμό ενός λαού λέει ότι «δεν έβραζαν άλάτι στις τροφές τους». Το άλάτι εΐταν σύμβολο τής φιλοξενίας και τό σκόρπιζαν κατάγής μπρός στους ξένους που δεν ήθελαν να τούς δαχτούν. Πρώ λίγων ακόμα χρόνων τό άλάτι στους μαύρους τής Αφρικής εΐταν πολύτιμο όσο κι' ή χρυσόσκληνη και χρησίμενε για μονέδα. Με μιá χούφτα άλάτι μπορούσε ν' αγοράσει κανείς έναν ή δυό δούλους.

Και ή ζάχαρη; Έπί πολύ οι λαοί μεταχειρίζοντουσαν, άντι ζάχαρης, μέλι και ζάχαρη από ζαχαροκάλαμο. Τόν μεσαιώνα έγινε ή

πρώτη άπόπειρα για να κατασκευασουν ζάχαρη. Μιό τέτοια ζάχαρη πουλιόταν επί Έρρίκου του ΙV μονάχα στα φαρμακεία. Έπί Λουδοβίκου ΧΙV ή ζάχαρη εΐταν είδος πολυτελείας κι' έδεφετο ως δωρο πολύτιμον. Τήν πρόσφεραν στους δικαστάς για ν' άποκτήσουν τήν ευνοιά τους.

Τό ίδιο συνέβαινε και με τό πιπέρι. Όλο τό μεσαιώνα, τό πιπέρι εΐταν σπανιώτατο κι' ό κόσμος, όταν ήθελε να χαρακτηρίσει κανένα πολύτιμο πράγμα έλεγε: άκριβο σαν τό πιπέρι.

Η διαφορά μεταξύ του τι έτρωγαν οι άρχαίοι και του τι τρώμε έμεις ελνε τεραστία.

Θά τρώμας κανείς άκούγοντας τί έτρωγαν οι πρόγονοί μας. Ο Έμφριος σκότωσε κι' έψησε για νά φάη ό Όδισσεύς ένα χοίρο όλόκληρο πέντε χρόνων! Σ' ένα συμπόσιο τών Πυλίων χρησιμοποίησαν για 50 συνδαιτημόνες έννιά μεγάλα βώδια, δηλαδή κάθε βώδι άναλογούσε σέ λιγότερους τών 6 συνδαιτημόνων.

Στή Ρώμη έτρωγαν, προπάντων στα γεύματα τών πλουσίων, γαϊδουράκια, μικρούς σκύλους, άλεπούδες, σκατζόχοιρους, τυφλοπόντικες, όπως και σήμερα ακόμα τρώνε στην Κίνα γάτους, λοντικούς, σκύλους, βατράχους, μεταξοκόλμηκες...

Ένα δείπνο με συνδαιτημόνας πρόσωπα τής Γραφής. (Άπό χρωμογραφία τής έποχής)

Για ν' άπαντήσουμε σ' αυτή τήν έρώτηση καταφεύγουμε στην έπιστήμη και ξαναγυρίζουμε στην παραβολή που έκαναμε στην αρχή του ανθρώπινου οργανισμού με μιá μηχανή. Η μηχανή για να τελειώσει μιá δουλειά, πρέπει να κάνει μιá ποσότητα κερβούνου. Αν τής βάλουν λιγότερο κάρβουνο άπ' ότι χρειάζεται, λειτουργεί κακά άν τής βάλουν περισσότερο, ύπαρχει φόβος να έκραγη. Τό ίδιο συμβαίνει και με τή μηχανή του σώματός μας, με τις λίγες ή πολλές τροφές που τής δίνουμε.

Οι γιατροί έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι για να έξασφαλίση τήν κανονική λειτουργία του οργανισμού του, ένας άνθρωπος πρέπει να τρώει κάθε μέρα 300 γραμμάρια κρέας, 60 γραμμάρια λίπος και βούτυρο και 700 περίπου γραμμάρια, ζυμαρικά, φασόλια, φακές, κλπ. Σ' αυτές τις τροφές ύπάρχουν τό 310 γραμμάρια άνθρακος και τό 20 γραμμάρια άζώτου, τά όποία ό οργανισμός καταναλίσκει στο είκοσιτετράωρο. Αυτή ελνε ή «μικτή κανονική τροφή».

Άς φανταστούμε τώρα έναν άνθρωπο, ό όποιος θέλει να τρέφεται με μιá και μόνη τροφή. Για να βρής τό 310 γραμμ. του άνθρακος και τό 20 του άζώτου, τό όποία χρειάζεται ό οργανισμός του, θά εΐταν ύποχρεωμένος να καταναλίσκη ή πάρα πολύ άζωτο και λίγο άνθρακα ή λίγο άζωτο και πολύ άνθρακα. Δηλαδή για να βρής τό 310 γραμμάρια άνθρακος πρέπει να τρώει 2818 γραμμάρια κρέατος, μά αυτή ή μεγάλη ποσότης του κρέατος περιέχει πέντε φορές περισσότερο άζωτο άπ' όσο χρειάζεται ό οργανισμός, γιατί τό 20 γραμμ. του άζώτου βροσκομται στα 651 μονάχα γραμμ. του κρέατος. Η, ακόμα, θά έπερσε να τρώει για τόν ίδιο σκοπό 1600 γραμμ. κριθαρένιου ψωμοϋ, ή 1430 γραμμ. φασόλια, ή 38 αυγά, ή 4 1/2 λίγρες γάλα, ή 10 κιλά πατάτες, ή 15 κιλά λάχανα, κλπ.

Μά, θά παρατηρήσει κανείς, οι χωρικοί που δεν τρώνε σχεδόν καθόλου κρέας δεν ελνε στην ύγεια τους πιό άσχημα από τούς άλλους ανθρώπους. Άς άκούσουμε όμως τί λέει σχετικάς ό Δρ Ποινός τής Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου τών Παρισίων: «Η διατροφή

Πώς παρασκευάζουν οι Ίθαγενείς τής Φλωριδος τό φαγητό των

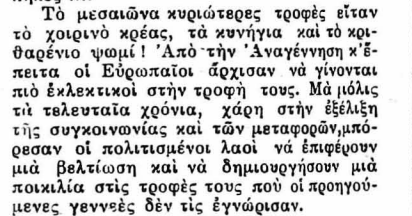
πρώτη άπόπειρα για να κατασκευασουν ζάχαρη. Μιό τέτοια ζάχαρη πουλιόταν επί Έρρίκου του ΙV μονάχα στα φαρμακεία. Έπί Λουδοβίκου ΧΙV ή ζάχαρη εΐταν είδος πολυτελείας κι' έδεφετο ως δωρο πολύτιμον. Τήν πρόσφεραν στους δικαστάς για ν' άποκτήσουν τήν ευνοιά τους.

Τό ίδιο συνέβαινε και με τό πιπέρι. Όλο τό μεσαιώνα, τό πιπέρι εΐταν σπανιώτατο κι' ό κόσμος, όταν ήθελε να χαρακτηρίσει κανένα πολύτιμο πράγμα έλεγε: άκριβο σαν τό πιπέρι.

Η διαφορά μεταξύ του τι έτρωγαν οι άρχαίοι και του τι τρώμε έμεις ελνε τεραστία.

Θά τρώμας κανείς άκούγοντας τί έτρωγαν οι πρόγονοί μας. Ο Έμφριος σκότωσε κι' έψησε για νά φάη ό Όδισσεύς ένα χοίρο όλόκληρο πέντε χρόνων! Σ' ένα συμπόσιο τών Πυλίων χρησιμοποίησαν για 50 συνδαιτημόνες έννιά μεγάλα βώδια, δηλαδή κάθε βώδι άναλογούσε σέ λιγότερους τών 6 συνδαιτημόνων.

Στή Ρώμη έτρωγαν, προπάντων στα γεύματα τών πλουσίων, γαϊδουράκια, μικρούς σκύλους, άλεπούδες, σκατζόχοιρους, τυφλοπόντικες, όπως και σήμερα ακόμα τρώνε στην Κίνα γάτους, λοντικούς, σκύλους, βατράχους, μεταξοκόλμηκες...

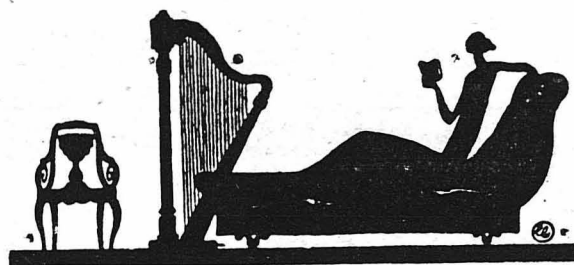
Ένα δείπνο με συνδαιτημόνας πρόσωπα τής Γραφής. (Άπό χρωμογραφία τής έποχής)

Για ν' άπαντήσουμε σ' αυτή τήν έρώτηση καταφεύγουμε στην έπιστήμη και ξαναγυρίζουμε στην παραβολή που έκαναμε στην αρχή του ανθρώπινου οργανισμού με μιá μηχανή. Η μηχανή για να τελειώσει μιá δουλειά, πρέπει να κάνει μιá ποσότητα κερβούνου. Αν τής βάλουν λιγότερο κάρβουνο άπ' ότι χρειάζεται, λειτουργεί κακά άν τής βάλουν περισσότερο, ύπαρχει φόβος να έκραγη. Τό ίδιο συμβαίνει και με τή μηχανή του σώματός μας, με τις λίγες ή πολλές τροφές που τής δίνουμε.

Οι γιατροί έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι για να έξασφαλίση τήν κανονική λειτουργία του οργανισμού του, ένας άνθρωπος πρέπει να τρώει κάθε μέρα 300 γραμμάρια κρέας, 60 γραμμάρια λίπος και βούτυρο και 700 περίπου γραμμάρια, ζυμαρικά, φασόλια, φακές, κλπ. Σ' αυτές τις τροφές ύπάρχουν τό 310 γραμμάρια άνθρακος και τό 20 γραμμάρια άζώτου, τά όποία ό οργανισμός καταναλίσκει στο είκοσιτετράωρο. Αυτή ελνε ή «μικτή κανονική τροφή».

Άς φανταστούμε τώρα έναν άνθρωπο, ό όποιος θέλει να τρέφεται με μιá και μόνη τροφή. Για να βρής τό 310 γραμμ. του άνθρακος και τό 20 του άζώτου, τό όποία χρειάζεται ό οργανισμός του, θά εΐταν ύποχρεωμένος να καταναλίσκη ή πάρα πολύ άζωτο και λίγο άνθρακα ή λίγο άζωτο και πολύ άνθρακα. Δηλαδή για να βρής τό 310 γραμμάρια άνθρακος πρέπει να τρώει 2818 γραμμάρια κρέατος, μά αυτή ή μεγάλη ποσότης του κρέατος περιέχει πέντε φορές περισσότερο άζωτο άπ' όσο χρειάζεται ό οργανισμός, γιατί τό 20 γραμμ. του άζώτου βροσκομται στα 651 μονάχα γραμμ. του κρέατος. Η, ακόμα, θά έπερσε να τρώει για τόν ίδιο σκοπό 1600 γραμμ. κριθαρένιου ψωμοϋ, ή 1430 γραμμ. φασόλια, ή 38 αυγά, ή 4 1/2 λίγρες γάλα, ή 10 κιλά πατάτες, ή 15 κιλά λάχανα, κλπ.

Μά, θά παρατηρήσει κανείς, οι χωρικοί που δεν τρώνε σχεδόν καθόλου κρέας δεν ελνε στην ύγεια τους πιό άσχημα από τούς άλλους ανθρώπους. Άς άκούσουμε όμως τί λέει σχετικάς ό Δρ Ποινός τής Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου τών Παρισίων: «Η διατροφή

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

(Του ΕΡΡ. Α΄Ι'ΝΕ)

Αχ! Όλος διόλου τὸ λοιπὸν λησμώνησες, καλή μου, Πῶς ἡ καρδιά σου ἦτανε τόσον καιρὸ δική μου; Ἀντὴ ἡ καρδιά σου ἢ γλυκειά κ' ἢ ψεύτρα κ' ἢ μικρούλα, Κι' ἄς ὑπάρχει πιὸ γλυκειά και ψεύτικη καρδοῦλα.

Τὸν πόνο και τὸν ἔρωτα λησμώνησες, καλή μου, Πὸν τόσο ἐτυραννήσασα τὴν ἔρημη ψυχή μου... Δὲν ἔστρω ἀπὸ τὰ δύο τί νὰ ζητήσω ἀκόμα Ἀχ! Καὶ τὰ διὸ ἦταν πιερά... Ἀυτό γνωρίζω μόνο.

Μεταφρ. Ἀντ. Σ. Μάτεση

Σ' ΑΓΑΠΩ

(Κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ LENAN)

Εἶσ' ὁμορφη κι' δταν μιλεῖ τὸ χαρῶπό σου στόμα, Εἶσ' ὁμορφη κι' δταν κλειστὸ σπαίναει μιὰ στιγμὴ. Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀπὸ τὰ δύο τί νὰ ζητήσω ἀκόμα Ἀχ μιλήσ' μου! — Μή μιλήσεις, μή!

Ἄφρασε μέσ' σὲ δύο σφαινοὺς νὰ ξεπετῆ ἡ ψυχή μου Σὲ σιωπῆς ὄνειρατα και σὲ λαλιὰς σκοπὸ Και μέσ' στὸν νοῦ σου μυστικὰ συλλαβίτες, ξανθὴ μου, Ἔνα γλυκὸ λογάκι: — Σ' ἀγαπῶ!

Μεταφρ. Γ. Δροσίην

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Του UHLAND)

Τὸ ῥόδο πὸν μοῦ χάρισες τὸ μοσομυρισμένο Στὸ ἦλιον τὸ βασιλεῖμα ἔγειρε μαγαμμένο. Ὁ χωρισμός σου ὁ σκληρὸς μικρούλα, λατρεμμένη, Τ' ἀπάνιος τὸ δῦστυχο και ὀλόχλωμο πομένει Μά ἡ ψυχή πὸν κρύβονταν σ' ἄδω τὸ λουλοῦδι Τώρα σ' εὖς γοργοπετῆ σ' αὐτὸ πὸν τραγοῦδι

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του Οὐγγρου ποιητοῦ SAKKA)

Αχ! δὲν μὲ μάθαν οἱ γονιοί μου νὰ διαβάζω, Οὔτε μὲ στείλαν στὸ σχολεῖο μὲ τὰλλα τὰ παιδιὰ. Μὰ τὰ γλυκὰ ματάκια σου δταν κντίζω, Διαβάζω πόση λύπη ἔχεις μέσα στὴν καρδιά

Κι' ἀπὸ τὴν πόρτα σου μπροστὰ θειλὰ διαβαῖνο Τὸ δαχτυλίδι σου γιὰ νὰ σοῦ δώσω πίσω, Και τᾶσπρο μαντηλάκι πὸν μοῦ ἔχεις κεντημένο Και μόνο τὴν ἀπεικισιά μου νὰ κρατήσω...

Μεταφρ. Γ. Ζερμπίνην

ΤΑ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Οἱ καφετζήδες ξαναβράζον τὰ κατακάθια τοῦ καφέ πολλὰς φορὲς... Ἐμεῖς ὅμως τὸν πετοῖμε και ἔχομε πολὺ ἀδικῶ. Μποροῦν νὰ μᾶς προσφέρουν χιλίτες δὺ ἀπρεσιες. Πρῶτα πρῶτα καθαρίζουν θανμάσια τὸ γαλι, κάθε εἶδος γαλι! Ἐπειτα καθαρίζουν θανμάσια τὰ ἐπιπλα. Τέλος εἶνε πρῶτες τᾶξιας λίπασα γιὰ τὸ ἄνθρ.

τῶν χωρικῶν, γράφει σ' ἕνα ἐγχειρίδιο ἱατρικῆς, δὲν εἶνε ἀνάλογη μὲ τίς ἀνάγκες πὸν δημιουργεῖ ἡ ἐργασία τῶν ἀγροῦν. Ἄν παρ' ὅλη τὴν κακή τους διατροφή οἱ χωρικοὶ κρατιῶνται γεροί, αὐτὸ ὀφείλεται στὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, στὴν κανονικὴ ζωὴ πὸν κάνουν και στὴν ἔλλειψη τῶν ἐπιβλαβῶν διασκεδάσεων. Ἐν τούτοις ὅμως ἀρροσταίνουνο συχνά. Ἡ δυσπεψία και ἡ ἐντερίτις εἶνε ἡ γενικὴ ἀρροσασα τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀγροῦ. Τὶ νὰ γίνη ὅμως; Ὅπως και ἡ πόλις ἔχει και τὸ χωρὶο τὰ κακά του... Ἀυτὰ γιὰ σήμερα.

© Λούκυλος

ΔΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΛΕΞΙΣ "ΑΥΤΑΝΔΡΟΣ", - ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΤΣΙΚΟΚΛΕΦΤΗΣ Ι

Ἡ σκηνη στὸ Ἐπαρχεῖο τῆς Ἰεφαλληνίας. — Ὅπου μιὰ λέξις ἐνθουσιάζει τὸν Γενεβέζον. — Τὸ ναυάγιο τῆς Ἀργίας Ἐλένης. — Ὁ Τρικοῦπης και ὁ Μεσολογγίτης κατσοκλεφτης.

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο μᾶς δείχνει τὴ δύναμη πὸν ἔχουνο οἱ λέξεις νὰ τροβοῦν τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν αἱ Ἴόνιοι Νῆσοι ἠνώθησαν μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἐπαρχος στὴν Κεφαλληνία διορίσθηκε ὁ μακαρίτης Γενοβέζος, θανμάσιος ἀνθρώπος και ὑπάλληλος ἀμειπτος, ἀλλά μὴ γνωρίζων πολλὰ γράματα. Στὸ πλάγι του ὅμως, περισσότερο ἀπὸ τίς δυσκολίες τῆς γλώσσης παρα τίς δυσχερεῖες τῆς ὑπηρεσίας, ἐποποθετήθη ἕνας ὑπάλληλος ἀπὸ τὴν ἐλευθερὴ Ἑλλάδα, ὁ ὁποῖος ἐπαῖξε στὰ δάχτυλά του τὴ γραφειοκρατικὴ φρασολογία.

Μιά μέρα ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς παρουσιασε στὸν Ἐπαρχο πρὸς ὑπογραφήν ἕνα τηλεγράφημα ἀναγγέλλον στὴν Κυβερνησι ὅτι ἡ μπρατσέρα Ἀγία Ἐλενη, ἐξώκειλε στοὺς βράχους τοῦ νησιοῦ και ἐβρυθίσθη αὐτάνδρος.

— Τὶ θὰ πῆ αὐτάνδρος; ρώτησε ὁ Γενοβέζος.
— Μαζὶ μὲ ὄλο τὸ πλήρωμα. Πνιγῆκανε ὄλοι, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος.

— Ὡραία λέξις, τζόγια μου! ἀπάντησε ὁ Γενοβέζος. Αὐτάνδρος, ὠραία!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ ὑπάλληλος ἔφερε ἄλλο τηλεγράφημα γιὰ νὰ τὸ ὑπογράψη ὁ κ. Ἐπαρχος. Τὸ τηλεγράφημα ἀνηγγελε στὴν Κυβερνησι ὅτι ἡ μπρατσέρα Ἀσοφία ἐξώκειλε στὴν ἴδια θεσι και ἐβρυθίσθη.

— Γιατί δὲν ἐβαλες αὐτὰ νδρος; ρώτησε ὁ Γενοβέζος, στὸ μυαλό του ὁποῖου εἶχε καρφωθεῖ ἡ λέξις.

— Γιατί ἐσῶθη τὸ πλήρωμα, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος.

— Κρίμα! εἶπεν ὁ Γενοβέζος, κρίμα! Ἦταν τόσο ὠραία ἐκείνη ἡ λέξις!...

***

Τώρα ἔχομε πολὺ συνηθίσει στὰς ὑπουργικὰς μεταρρυθμίσεις, ἀφοῦ γίνονται συχνότερα ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ θεατρικοῦ προγραμματος ὑπῆρξε ὅμως μακρὰ περίοδος πολιτικοῦ βίου κατὰ τὴν ὁποῖαν μιὰ κυβερνητικὴ μεταβολὴ ἔκανε ζωνηρὴ ἐντυπωσι, ἴσως διότι και τὸ ὑπουργικὸν ἀξίωμα ἐθεωρεῖτο τότε τὸ κατακόρυφον τῶν φιλοδοξιῶν. Χαρακτηριστικὸν τῆς πανελληνίου τάσεως πρὸς τὴν ὑπουργίαν εἶνε και τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον διηγεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς τιμημένους ἀγωνιστὰς τοῦ 21, Στερεολλαδίτης.

Τὸ πρῶτο Ἰπουργεῖο πὸν βρῆκε ὁ Ὅθων κατερχόμενος στὴν Ἑλλάδα ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἀληθινους κολοσσούς, τὸν Σπυριδῶνα Τρικοῦπην, τὸν Ἀλεξάνδρον Μυριοκορδάτον, τὸν Ἰωάννην Κωλέτην, τὸν Γ. Πράττην και τὸν Γ. Ψύλλα.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1831 ἔγεινε γνωστὸν ὅτι ὁ Ψύλλας, Ἰπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, διαφανῶν πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν Σπ. Τρικοῦπην ἐπρόκειτο νὰ παραιτηθῆ. Ὁ Ψύλλας εἶχεν ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους σ' αὐτόν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἤθελαν ὑπουργό, ἀν ἔπειρος ὅμως πολυάριθμοι ἦσαν οἱ μν' στήρες τοῦ ὑπουργεῖου, ἀν ἡ θέσις ἔμενε ἀδεια. Και τὸ Ναυπλιον, ἡ μικρὰ πρωτεύουσα τοῦ νεαροῦ βασιλείου παρακολουθοῦσε σύσσωμον και μὲ ἀγωνίαν τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως.

Ἐνα βράδι, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Τρικοῦπην τὸν εἰδοποίησε ὅτι ἕνας ἀνθρώπος ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι ἐζητοῦσε μὲ ἐπιμονὴ νὰ τὸν ἰδῆ, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον. Ὁ Τρικοῦπης ἔδωσε τὴν ἀδεια και ὁ ἐπισκεπτής ἐμπῆκε.

Ἦταν ἕνας μεσόκοπος Μεσολογγίτης, μὲ λερὴ φοιστανέλλα — ὅπως ἔλεγε ὁ Ζιλοκώστας — και σσίαν τὴ λιγνὴ και εὐλύγιση μέση του.

— Δὲ μὲ γνωρίζεις, ἀφέντη! εἶπε στὸν Τρικοῦπην ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε τὴν ἀνακοίνωσι.

— Ὅχι.

— Εἶμαι ὁ τᾶδες ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

— Καὶ τί θέλεις; ρώτησε ὁ Τρικοῦπης.

— Ἐμαθα πὸς ὁ καπετὰν Ψύλλας δὲ θέλει νὰ εἶναι πιά ὁ ὑπουργός.

— Δοικόν;

— Ἦρθα νὰ μοῦ δώσης ἐμένα τὸ ὑπουργεῖο του.

Ὁ Τρικοῦπης ἔμεινε κόκαλο.

— Κι' ἂν σὲ κάνω ὑπουργό θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ ἐμποδίσῃς τίς ζωοκλοπὰς; ρώτησε χαμογελῶντας ὁ Τρικοῦπης.

— Ἀμ θὰ τοὺς ἀφήσω, εἶπε θριαμβητικῶς ὁ φοιστανέλλας Μεσολογγίτης. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλειότερος κατσοκλεφτης τῆς ἐπαρχίας μου... Μόλις μὲ κάνης ὑπουργό θὰ τοὺς πιάσω ὄλους...

Τὸ ἔπεισοδιο σταμάτησε στὸ σημεῖο αὐτό...

Ὁ Τρικοῦπης δὲν ἔκανε ὑπουργο τὸ Μεσολογγίτη φοιστανέλλᾳ. Και δὲν ἔκανε πολὺ καλά ἴσως. Γιατί ἡ ζωοκλοπὴ βασιλεύει ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ ἐξαφανίζετο ἀπὸ τότε. Ἐνας ζωοκλεφτης ὑπουργός στὴν ἀρχὴ τῆς συμπήξεως τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας δὲν εἶναι παράξενο νὰ κατάρθωνε ὅτι δὲν κατάρθωναι τότε κοινὸ ὑφάσματος ὑπουργο διαδεχθέντες ἀλλήλους ἀπὸ τῶσε.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σὲ καλὰς τιμὰς, βιβλία φιλολογικὰ, ιστορικὰ, ἱστορικὰ συγγραφεῖ, περιοδικὰ, ἐμπνευρίδες, ὀλοκλήρες βιβλιοθήκες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία στὰ γραφεῖα μᾶς.